

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419010178
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4419010178.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudcov JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci proti obžalovanému K. H., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného K. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 20.11.2019, sp. zn. 2T/46/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 12. augusta 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. H. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný K. H. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona č. 161/2018 Z. z. (ďalej len Tr. zák.) v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že: dňa 22.09.2018, v čase okolo 16.00 hod., v miestnom pohostinstve „S. Y.“, na W. T. I. v obci K., okres J. L., po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol poškodeného K. L., takým spôsobom, že tohto rukami sotil, následkom čoho poškodený, v tom čase sa nachádzajúci za barovým pultom, spadol dozadu a chrbtom narazil do kovovej časti barového pultu a následne na zem, ktorým konaním spôsobil poškodenému, K. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. O., Y. J. I. č. XX zranenie, a to: zlomeninu 9. a 10. rebra vpravo vzadu, ktoré si u poškodeného vyžiadalo dobu liečby v trvaní od 22.09.2018 do 22.10.2018. Za to mu bol uložený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., zistiac priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne, pričom na výkon trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný, a to vo všetkých jeho výrokoch, ktoré dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne.

V písomných dôvodoch odvolania namietal spôsobenie zranení, ako to uvádzal poškodený. Poukázal na to, že poškodený chcel zneužiť situáciu na to, aby sa dostal k finančným prostriedkom. Uviedol, že poškodený padol na zem z dôvodu, že v daný deň požíval alkoholické nápoje, ktorá skutočnosť vyplývala z výpovede S. G. aj samotného poškodeného. Z tohto dôvodu sa mal k obžalovanému správať arogantne a vykrikovať po ňom, čo ho nahnevalo, preto sa ho spýtal, či to myslí vážne a prečo sa tak s ním rozpráva, na čo poškodený mal k nemu priskočiť a zahnať sa tak, že sa obžalovaný zľakol a strčil doňho. Popieral, že by poškodeného sotil takým spôsobom, aby mu jeho postrčenie malo zlomiť rebra, čo mali potvrdiť na hlavnom pojednávaní i I. K. a S. I., navyše pult mal poškodenému siahať len do výšky pásu. Tiež uviedol, že poškodený po skutku naďalej chodil do pohostinstva, kde aj pracoval, napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní dňa 11.09.2019 tvrdil, že 2 mesiace nemal žiadnu prácu. Mal za to, že tieto skutočnosti narúšajú vierohodnosť výpovede poškodeného. Z týchto dôvodov žiadal v

návrhu na doplnenie dokazovania zo dňa 17.05.2019 vypočuť ďalších svedkov, ktorí by vedeli potvrdiť jeho výpoveď, ako aj skutočnosť, že poškodený sa zranil ešte pred skutkom, čo však súd vyhodnotil ako nevierohodnú obranu obžalovaného. K časti odôvodnenia, kde súd poukazoval na skutočnosť, že v prípravnom konaní obžalovaný neuvádzal, že by sa poškodený mal hodiť na pult a ani že mal zranenie utrpieť v inom čase, uviedol, že poškodený sa po jeho sotení správal normálne a nevykazoval známky zranenia. Mal za to, že súd I. stupňa nevykonaním dokazovania nedostatočne zistil skutkový stav, pričom v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ samotné zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej viny nemôže stačiť na vyslovenie viny obžalovaného.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby s poukazom na § 285 písm. c/ Tr. por.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným podľa § 317 ods. 1 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Preskúmaním veci neboli zistené iné chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný požiadal, aby verejné zasadnutie dňa 12.08.2020 bolo vykonané v jeho neprítomnosti, s tým, že sa plne pridržiava svojich doterajších výpovedí, pričom navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedka S. N., ktorého písomné vyjadrenie predložil.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo rozhodnuté v zmysle § 293 ods. 7 Tr. por., že toto verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Zároveň bol zamietnutý návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka S. N..

Zástupca krajského prokurátora navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd I. stupňa po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie do všetkých jeho výrokov, spochybňujúc skutkový stav tak, ako ho zistil súd I. stupňa a popierajúc vinu zo žalovaného skutku. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že skutkové zistenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku vo výroku o vine vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. Súd I. stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Tr. por. upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 ods. 1 Tr. por. súd I. stupňa v potrebnom a dostatočnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného.

Súd I. stupňa vo svojom rozsudku po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel dôvodne k záveru, že uvedený skutok tak, ako je vymedzený v obžalobe, sa stal, má všetky obligatórne znaky skutkových podstát prečinov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., a že ich spáchal obžalovaný. V súhrne tak nemal odvolací súd pochybnosti o tom, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré mu bolo kladené za vinu, t.j. že spôsobom vymedzeným v skutkovej vete obžaloby poškodenému úmyselne ublížil na zdraví a že sa dopustil fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol poškodeného.

Treba uviesť, že vlastné konanie spočívajúce v sotení poškodeného, obžalovaný počas celého konania nepopieral, spochybňoval iba následok svojho konania v tom smere, že by ho v takej intenzite (zlomené 9. a 10. rebro) svojím konaním spôsobil. Navyše toto sotenie odôvodňoval ako reakciu voči urážkam, ktoré mal poškodený vopred voči nemu adresovať.

Čo sa týka uvedenej obrany obžalovaného, odvolací súd sa s jeho argumentmi nestotožnil, respektíve ich nevyhodnotil ako také, ktoré by oslabil záver súdu I. stupňa o jeho vine.

Odvolačný súd primárne konštatuje, že konanie obžalovaného jednoznačne naplnilo znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keďže poškodeného napadol tým, že ho sotil, a spravil tak v miestnom pohostinstve, teda na mieste verejnosti prístupnom. Bolo preukázané, že jedným skutkom spáchal nie len uvedený trestný čin, ale v jednočinnom súbehu s ním i prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Obsahový význam objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. vyjadrenej konaním páchatela, ktorým inému úmyselne ublíži na zdraví, je konkretizovaný v ustanovení § 123 ods. 2 Tr. zák., v zmysle ktorého sa ublížením na zdraví rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Lekárskou správou zo dňa 22.09.2018, vyhotovenou približne dve hodiny po skutku, boli diagnostikované zlomené rebra u poškodeného. Znaleckým posudkom zo dňa 25.11.2018, ako i výsluchom znalca S. K. A., PhD. k tomuto posudku na hlavnom pojednávaní bolo zistené, že zranenie poškodeného mohol spôsobiť okraj barového pultu, ako to vypovedal poškodený, intenzita pôsobeného násillia bola väčšia, keďže došlo k zlomenine rebier a doba 30 dní, aká u poškodeného trvala, bola v súlade s trvajúcou liečbou v takýchto prípadoch. Znalec sa pritom dostatočným spôsobom vysporiadal i s otázkou časového momentu vzniku zranenia, s tým, že podľa RTG snímok zabezpečených po skutku môže byť časová odchýlka vzniku zranenia maximálne niekoľko hodín, keďže pri zlomenine staršej ako niekoľko dní sa proces hojenia dá z týchto snímok rozpoznať a zároveň v zdravotnej dokumentácii poškodeného sa nenachádzali lekárske správy, ktoré by hovorili o existencii nejakého takéhoto skoršieho zranenia.

S poukazom na uvedené, odvolací súd konštatuje, že bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sotením spôsobil zranenie poškodeného tak, že si to objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie a zároveň bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného a že sa nemožno stotožniť s odvolacou námietkou obžalovaného sponchybnujúcou príčinnú súvislosť medzi jeho konaním a následkom iba na základe dojmu jeho a svedka I. K., ani na základe skutočnosti, že poškodený mal byť pod vplyvom alkoholu. V tejto súvislosti odvolací súd tiež dodáva, že pri posudzovaní, či došlo k ublíženiu na zdraví, nie je rozhodujúca pracovná neschopnosť poškodeného, ale aká je povaha poškodenia zdravia, akými príznakmi sa prejavuje (bolestivosť, intenzita bolesti), akú dobu sa poranenie poškodeného prejavovalo, aké lekárske ošetrovanie si vyžiadalo, aké zdravotné problémy mal poškodený a či tieto problémy zodpovedali lekárskeму nálezu.

O naplnení subjektívnej stránky oboch trestných činov v podobe úmyselného zavinenia nadriadený súd taktiež nemal pochybnosti. Ani predchádzajúci nevhodný verbálny prejav poškodeného voči obžalovanému nemožno ponímať ako okolnosť znižujúcu závažnosť oboch trestných činov, a táto nebola znížená ani na podklade odvolacej námietky obžalovaného, že poškodený mal k nemu priskočiť a zahnať sa tak, že sa obžalovaný zľakol a strčil doňho, keďže toto jeho tvrdenie nebolo žiadnou svedeckou výpoveďou ani iným dôkazom potvrdené. S poukazom na uvedené sa teda súd I. stupňa správne vysporiadal i s otázkou závažnosti prečinov a nemožnosťou aplikácie materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák.

Z uvedených dôvodov, hodnotiac dôkazy vykonané pred súdom I. stupňa v ich súhrne, so záverom o ich dostatočnosti pre preukázanie viny obžalovaného z oboch trestných činov, nevzhliadol odvolací súd dôvodnosť vyhovenia návrhu obžalovaného doplniť dokazovanie výsluchom svedka S. N. a v tomto smere nevyhodnotil ani nesprávnosť postupu súdu I. stupňa pri nevyhovení návrhu odsúdeného na doplnenie dokazovania výsluchmi ďalších svedkov na hlavnom pojednávaní.

K otázke uloženého trestu a jeho výmery odvolací súd uvádza, že súd I. stupňa v rozsahu predpokladanom § 34 Tr. zák. dostatočne odôvodnil, akými úvahami sa spravoval pri jeho ukladaní a správne prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery, ako aj možnosť jeho nápravy.

Po komplexnom vyhodnotení osobných pomerov obžalovaného zistil súd I. stupňa prevažujúci pomer priťažujúcich okolností za nezistenia poľahčujúcej okolnosti, a to priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., teda že spáchal viac trestných činov, a podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., teda že bol už za trestný čin odsúdený, keď v registri trestov má šesť záznamov, z toho v troch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Obžalovaný predmetný skutok spáchal v plynúcej skúšobnej dobe v trvaní 30 mesiacov jeho posledného podmieneného odsúdenia (na podklade rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/78/2015 zo dňa 28.11.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/19/2017 zo dňa 24.05.2017). S poukazom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s takto zistenými (resp. nezistenými) poľahčujúcimi okolnosťami a priťažujúcimi okolnosťami v zmysle § 36 a § 37 Tr. zák.

Správne súd I. stupňa potom ukladal obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody v súlade s ustanovením § 41 ods. 1 Tr. zák. vychádzajúc z trestnej sadzby za trestný čin najprísnejšie trestný (hornou i dolnou hranicou), teda z hornej hranice trestnej sadzby prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. - 3 roky a dolnej hranice prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. - 6 mesiacov. Táto sadzba však bola v situácii existencie prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností ešte upravená postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. spôsobom, že jej dolná hranica bola zvýšená o jednu tretinu, teda zo 6 na 16 mesiacov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu trest uložený obžalovanému na samej spodnej hranici trestnej sadzby je na naplnenie účelu trestu postačujúci. S poukazom na § 49 ods. 2 Tr. por. správne súd I. stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody nepodmienečný, keďže predmetné úmyselné trestné činy spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, zákonný bol i výrok o zaradení odsúdeného na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v jeho príslušnej výmere do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Odvolací súd tiež nevzhliadol nesprávnosť postupu súdu I. stupňa, keď tento nerozhodol samostatným výrokom o nároku poškodeného na náhradu škody, keďže tento nebol uplatnený riadne a včas, zároveň korekcia v tomto smere by ani nebola možná z dôvodu absencie odvolania poškodeného a zároveň nevyhnutnosti zachovania zásady zákazu reformatio in peius.

Keďže neboli zistené žiadne dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.